

Ба 13801

1264
I
/16

Ба 13801

СПАТКАНЬНІ

МАДАКА

№ 16

А. ГУРЛО

10301 P.

242

Б2 13801

№ 16 КНІЖНІЦА „МАЛАДНЯК“ № 16

А. ГУРЛО

3564
ИНВ. 1953 г. БА 13801
Бел. аццзел
1934 г.
200540
(Б2 3564)

СПАТКАНЬНІ

ВЫДАНЬНЕ ЦБ „МАЛАДНЯК“

М Е Н С К—1925

1-я Дзяржаўная друкарня.

Заказ № 415.

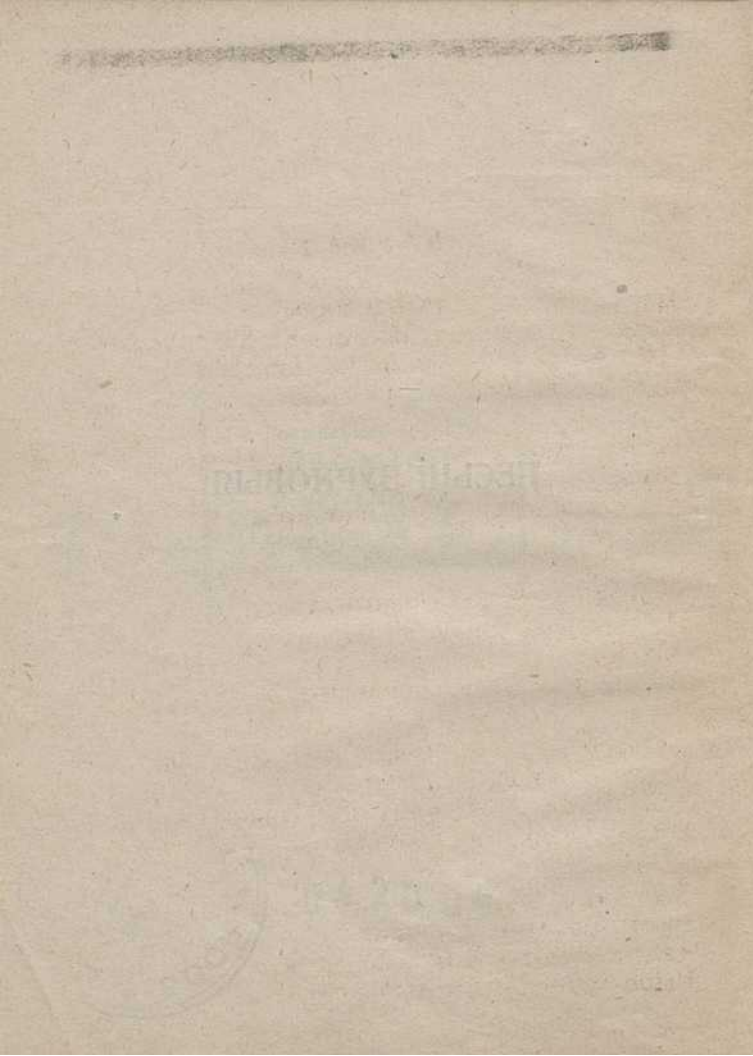
У ліку 1.500 экз.

Галоўлітбел № 13331.

042009

ПЕСЬНІ ЗУРНОВІЯ

КАЎКАЗ

Даўно аб краі я гэтым марыў,
Хацеў я бачыць край чар—Каўказ,
Дзе Дэмон колісь з красой-Тамарай
Вялі аб жыцьці чароўны сказ.

Цяпер стаю я на вышы ўзгор'я
З красой абшараў, нібы абрус,
Адкуль відочан узор Пяцьгор'я,
Адкуль відочан сівы Эльбрус.

Я повен сілы ў чароўным краі,
Дзе зырка сонца у дзень пячэ,
А ў ночы вецер зурной іграе
Ды месяц ясны малюнак тчэ.

Прастор прыгэжы шмат родзіць думак,
Ўлівае ў сэрца ён сілы шмат;
Між гор бруіцца, журчыць Падкумак—
Ніколі ўпынку яму няма,

З-пад гораў рвуцца упартай плыньню
Руччы-крыніцы жывой вады,—
Калі нап'ешся—боль сэрца гіне
І гіне змрочнасьць нямой жуды.

І вось я повен ўсім тым сугуччам,
Што тут разьліта, што тут жыве,
І сьпее, сьпее напеў живучы,
А радасьць шчасьця сьпяваць заве,

Заве і кліча, як постаць жніва;
А дзесь-та колас паклон мне б'е,
Вярнуся хутка, жыцьцём шчаслівы
Я к новай працы і барацьбе...

Кіславодзк.
1925.

ЗУРНА

Ах, зурна! Гэта—тая-ж жалейка
Ў непадкупным яе харакстве!
З нейкім соладам, з шчырасьцю нейкай—
Гэта зор залатых агняцьвет.

Ўспамінаецца жыцьце пастушша,
Калі я на жалейцы з лазы
Адчыняў перад нейкімсь-та душу,
Нават, часам, пад кропляй сьлязы.

Многа з часу таго прамінула,
Многа плыні унесьлі вады.
Разьвітаўся я з вёскаю чула
І пашоў вандраваць ў гарады...

Ўжо ня чую жалейчыных сьпеваў я,
Ўжо забыўся іграць на ёй сам,
Ўжо ня шэпчуць калосікі сьпелыя,
Ня зьвініць мне у лузе каса.

Давялося мне быць ў краі чараў
З вышынёю усьнежаных гор.
Тут такія-ж для пасьбы абшары,
Тут пачуў я зурны лерабор.

Ён мне здаўся прыгожым і блізкім,
Як жалейка ў губах пастуха,
Калі ён, як натхнёны музыка,
Можа разам іграць і ўздыхаць.

І вось ўспомнілась жыццё пастушша
Ды палеткаў нязмерная шыр.
І вось ў сэрцы надзею я ўзрушыў—
Асалода яна для душы!

Кіславодзк.
1925.

ПЕСЬНІ ЗУРНОВЫЯ

Песьні зурновыя—песьні мае вы.
Вы—майго сэрца званы,
Вы—маіх думак і мар перапевы.
Ў вас я падслухаў і росквіт вясны,

І бур векавыя маланкі, грывоты,
І ціхую радасьць, і ўзбураны гнеў,
У вас я знаходзіў прастор для самоты
І разам я з вамі дзікарска зьвінеў;

І разам я з вамі, пад чарныя ўздыхі,
Далёкі, нязнаны, чужы,
Да прыкрасьці, можа, нясьмелы і ціхі
Імкнуўся душою ў свае рубяжы,

Пад шум векавога і цёмнага бору,
У балотныя шыры, на ўлоньне лугоў,
Каб слухаць жалейчыных струн пераборы
У цені высокіх, як горы, стагоў.

1925 г.

НА ГАРАХ РАЗЬЛЯГАЮЦА ХМАРЫ...

На гарах разьлягаюцца хмары,
Лебядзіную сьцелюць пасьцель
Для мітычнай, для стройнай Тамары,
Што ашуквае Дэмон-круцель.

Ён за ёю, прыгожай паненкай,
Ходзіць з палкаю ласкай ў вачах,
А яна ўсё бяжыць науцекі,
Покуль згіне трывога і страх.

Вось цяпер яна ў воблачнай сіні
Прытулілася ціха да скал...
Дэмон дарма патраціў час—кінуў
І заплакаў, завуў, як шакал.

Ноч спусьцілася ціха, бяззычна
На вяршыні высокія гор...
Дзесь зурна пералівам музычным
Варажбітна ўзбудзіла прастор...

Кіславодзк.
1925 г.

НОЧ У ГАРАХ

Ноч-чараўніца спусьцілася ціха,
На горныя высі раскінула шаты.
Вось чутны яе прымірэнчыя ўздыхі...
А месяц, адзеўшыся ў срэбныя латы,

Прастор аксамітны чаруе, варажыць.
І горныя высі, аблітыя бляскам,
Сплятаюцца стройна ў малюнак прыгожы,
У прыемную, ціхую ласкаю казку.

Ня дарам у цішы вась гэтае ночы,
Што так разьляглася ў адзеньні срабрыстым,
Ня хочацца думаць, самкнуць свае вочы,
Ня хочацца траціць уздым урачысты,

Што ў сэрцы буяным плюскоча крыніцай.
Іду я між гораў знаёмай пуцінай,
Іду, ня журуся, хоць сам—чужаніца;
Мяне не палохае клёкат арліны,

Які не знаёмы, як буславы клёкат
У нашай ці ночнай, ці ранішняй цішы.
Хачу я залезьці на горы высока—
І лезу ўсё вышай і вышай, і вышай...

ЗА ГОРЫ СОНЦА...

За горы сонца хавае косы,
Прасторам шэпча: спакойнай ночы.
А хмары, хмары, нібы пракосы,
Кладуцца роўна на скал адкосы.

Їх вецер ціхі чуць-чуць гайдае,
Нібы адзеньне шаўковай ткані...
Глядзіцца зорка, ў прастор гадае:
Яна кагось-та жджэ, выглядае;

Яна глядзіцца і пільна сочыць,
Калі к ёй месяц празрысты гляне,
Каб разам ціха шаптацца ў ночы
І слухаць песьні і сьмех дзявочы,

Што льюцца, льюцца пад званы тары
У цішы цёплай каўкаскай ночы
І родзяць думкі, і сеюць мары
Пад званы сэрца—жыцця удары.

ПАМЯЦІ ЛЕРМАНТАВА

Вось тут, вось тут сярод красы,
Абвітай чарамі туману,
Вось тут, дзе гоманам лясы
Успамінкі родзяць цяжкай раны —

Тут колісь-та ў начной цішы
Сышліся два на паядынак:
У адным вітала волі шыр
Ды дух высокі—сакаліны;

Другі быў—проста пустата,
Ніхто якое-б ня прыкмеціў,
Калі-б ён зданью не паўстаў,
Калі-б крывёю не адмеціў

Той шлях—вялікі шлях жыцця,
Што многім ўзьняў к прастору крыльлі,
А ў многіх іх зусім адцяў,
Каб лёт нікчэмны супынілі.

І вось варожая рука,
Навёўшы рулю пісталета,
Пад стогн жалобны Машука
Забіла шчырага поэта.

Вось тут цяпер, каля гары,
Абросшай ліпамі і клёнам,
Пры бляску сонца і зары
Стаіць самотна белы помнік.

Машук.

САЗЕНДАР¹⁾

Сазендар сваю песьню заводзіць
Пра каўкаскія ночы і дні,
Пра крыві ў сваім сэрцы разводзьдзе,
А зурна яму ў тоны зьвініць.

І сплятаецца песьня з музыкай,
І зьвіняць яны ў змрочнай смуге,
Адкуль ціха выходзіць лязгінка—
На спатканьне к каханку ідзе.

Вечар радасьці! Шчырасьці вечар!
Месяц глянуў, схваўся між гор,
Не адважыўся ласцы прарэчыць
Тых, хто зьзяе агністасьцю зор.

Кіславодзк.

1925 г.

¹⁾ Сазендар—каўкаскі музыка, сьпявак.

ЛЯЗГІНКА

Звон зурны і чанура і тары¹⁾,
Што зьліліся ў сугучнасьць адну,
Павялічваюць сэрца удары,
Каб істоту маю ўздрыгануць.

Разгулялася ў скоках лязгінка—
Чуць ня скінецца з твару чадра²⁾,
Пляск далоняў ды дзікія крыкі
Раздаюцца, што хвілі, падрад.

Мне зайздросна пайсьці з ёй у пары,
Каб кружыцца ў буяным віру,
Падлічыць яе сэрца удары,
Глянуць ў вочы яе скрозь чадру.

1925 г.

1) Музычныя прылады.

2) Пакрывала, якім закрываюць твар.

ДЗЕСЬ-ТА ЧУТНЫ...

Дзесь-та чутны напевы шакалаў,
Ды клякочуць арлы ў гарах,
Я ня трачу свой розмах удалы,
Не палохает чужынца страх.

Я прыехаў сюды за красою,
У гэты край я прыехаў здалёк.
І гудзе маё сэрца асою
Там, дзе дрэмле ў цішы матылёк.

Рэжуць вочы гарыстыя далі—
Незнаёмы чужынцу яны.

Я падраў не адны тут сандалі,
Як таптаў мурагоў дываны.

Абабіў я нямала тут сьцежак,
Калі кветкі я шчасьця шукаў,
Абышоў ўсе даліны і межы,
А ня бачыў свайго васілька,

Васілечка таго, што скрозь жыта
Беларускай глядзіцца красой
Там, дзе жнеі пагляд варажбітны
Засьцілаецца русай касой.

Не магу я зрадніцца з красою,
За якою прыехаў здалёк.
І гудзе маё сэрца асою
Там, дзе дрэмле ў цішы матылёк.

Кіславодзк.
1925 г.

З ЁЮ Я СПАТКАЎСЯ...

З ёю я спаткаўся, як цьвілі вяргіні,
У садох Каўказу у сьпякоты дні.
Загарэўся ў вочах яе агонь сіні,
А у маім сэрцы звон струн зазваніў.

Я ў яе спытаўся, куды шлях трымае,
Як сама завецца, чаму тут адна?
Расцьвілася кветкай, кветкай ў пору мая
І сказала ціха: хіба не пазнаў?

Моцна я здзівіўся, а пасья ўспомніў,
Што яна мне блізкая, мо' нават, радня:
З ёй калісь-та разам засявалі гоні,
Дзе цяпер напеўныя песьні жней зьвіняць.

І таму ня дзіва, што адчуў я радасьць,
Што у вочах сініх агонь зазіяў.
Адхлынула з сэрца дзён мінулых здрада,
Гэта была мэта—мар маіх маяк.

І пашоў я з ёю простаю дарогай,
Сьцежкай неразлучнай цераз горы ў сьвет...
Абступілі з ласкай сьпелых ніў разлогі,
Каб спаткаць у новым жыцьця харастве.

РАЗЬВІТАНЬНЕ

Разьвітаньне вам, горы Каўкаскія
І крыніцы жыцьцёвай вады!
Вы дарылі мяне цёплай ласкаю,
Бударажылі ў сэрцы уздым.

Захапляўся я воляй арлінаю,
Захапляўся прыгожасьцю чар,
А цяпер-жа за кожнай хвілінаю
Адчуваю, што я—не ўладар,

Толькі госьць, ды і то неспадзеваны,
Ды і то на хвіліны—ня дні,
Але ласкаю цёплай абвеены;
Яе доўга гарэць-муць агні.

Шмат чаго перажыць давялося мне,
Шмат чаго ня ізведаў яшчэ,
Але сэрца зьвініць сугалосьсямі
Ўсё ямчэй, і ямчэй, і ямчэй.

Разьвітаньне вась хутка астатняе
З тым усім, к чаму толькі прывык.
Разьвітаюся з ласкаю братняю
І схілюся я ніжай травы.

Гэта—сон, гэта—мара салодкая,
Што так ціха, бяззычна прашла,
Што ў крыві забурліла паводкаю
І у сэрцы адбітак знашла.

Рад я, рад усяму перажытаму—
Непакойна-буйному, цішы...
Я вярнуся к шляху свайму бітаму,
Раскажу я пра гэтую шыр,

Раскажу я пра зыкі зурновыя,
Пра буйное вясёласьці гмах,
Панясу ў Беларусь песьні новыя
Ды дзікарскі усходу размах.

Чараваўся лязгінкі я скокамі,
Ад якіх уздрыгала зямля,
Плакаў часта я сьлёзамі горкімі,
Калі слухаў пра сьпеў Шаміля.

Гэты сьпеў—адгалосак мінулага,
Што ўціскала ня толькі Усход—
Гэта боль сэрца кожнага чулага,
Хто хварэў за свой край і народ.

Дык я рад, што цяпер ўсё пяройдзена,
Што зьнялася з пагляду чадра.
Я зрабіў ў гэты край уваходзіны,
А спаткаў ён мяне, як сястра.

Разьвітаньне вам, горы Каўкаскія
І крыніцы жыцьцёвай вады!
Буду помніць надоўга ўсе ласкі я,
Толькі быць-бы, як вы—маладым!

Кіславодзк
1925 г.

—
K. J. ...
...
...
...

...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

РОДНЫЯ ПЕСЬНІ

СПАТКАНЬНЕ

Ў часе нашай ростані,
Калі сонца ў просіні
Рассыпала золата,—
Была невясёлай ты.
Я—твой сын усьпешчаны—
Быў на час разьвенчаны
З тым, што нас суцешыла,
Каб жыць шчасна, весела.
Разьвітаныне з шчырасьцю
Я паслаў, бо вырасьці
Здолеў тут—пад клёнамі
Стройнымі, зялёнымі.
Нас вітала сонейка,
Як я стаў на гонейкі
Доўгія, разлогія
З ростані трывогаю.
У пору веснавейную,
З думкаю надзейнаю,
Што, як правандруюся,
Зноў к табе вярнуся я,
Разьвітаўся шчыра я,
Каб ляцець да вырыю.
Так мы расставаліся.
Зноў-жа, зноў спаткаліся,
І ўжо ў пору жніўную.

Песьняй пераліўнаю
Нам зьвінелі голасна
Нівы сьпелым коласам.
І вось, посьле ростані
Цябе, жыцьцем простую,
Спаткаў з большай шчырасьцю
Не затым, што вырасьці
У гэтым месцы здолеў я,
А затым, што воляю
Ты, як ўсе, багатая,
Што адзета шатаю,
Як усе, прыгожаю.
Дык цьвіці ты розаю!

Менск, 1925 г.

ВАСІЛЬКАМІ ЦВІТУЦЬ ТВАЕ ВОЧЫ...

Васількамі цвітуць твае вочы,
Агнявыя парой яны,
І вясёласць твая дзявочая
Не дае майму сэрцу ныць.

Але я, непакорны, далёкі,
Ня умею цябе счараваць...
Мары ўюцца і кружацца лёгкія,
Набракае ад іх галава...

Зайздрасць некая коле балюча
І надзея цешыць мяне,
Што я песьняй сваёю пявучаю
Ня ўсё аб табе празвінеў.

Мо' калі і надыйдзе часіна,
Што парушыць ціхі спакой
І пакорная песьнь лебядзіная
З душы хлыне наперакор.

Менск. 1925 г.

Я пішу...

Я пішу свае вершы і думаю,
Як буае жыцьцё навакол,
І мне хочацца ў песьню у сумную
Уліць хоць капельку радасьці соку.

Я люблю яе—гэтую радасьць,
Хоць яе ня спытаў я ніколі,
Бо цягнуўся за жыцьцем на задзе я
І хаваўся у цені спакою.

А апрыкрыла, надта апрыкрыла
Быць такім, якім быў я заўсёды;
Кроў у жылах іначай запырскала—
Паспытаць захацеў асалоды.

Быць поэтам, ганяцца за марамі—
Хіба гэта толькі ўсяго і жыцьця,
Калі будзяць грывоты ударамі.
Я хачу разгуляцца у спрыце,

Я хачу разгарнуцца паводкаю,
Разам з хвалямі плыць, куралесіць,
Запіваць сваю смагу салодкую,
Хоць і горкім,—жыцьцёвым хэрэсам.

1925 г.

У МАІМ СЭРЦЫ...

(Сястры Н. Гурло)

Ў маім сэрцы ёсьць месца для многіх,
Але ты мне мілей за ўсіх,
Бо ня дарам так многа трывогі
Я па сьведзе з сабой насіў.

Ты і я—мы цяпер адзінокі:
Усю сям'ю загубіў лёс злы,
А за гэтым з журбой сінявокай
Мы зьвязалі жыцця вузлы.

Ты калісь, падзіцячаму рэзвай,
Падыходзіла часта ка мне,
І твой голас з усмешкай прарэзьлівай
Нібы струн пераборы зьвінеў.

Ты ня помніш ужо, мусі быць, мацеры,
Бо дзіцём ты была яшчэ,
Калі сьлёзы свае, як пацеркі,
Расыпаў я з жалобных вачэй.

Бацьку помніш. У час яго восені,
Калі адцвітаў жыцця мак,
Ты яму сваю шчырасьць падносила,
Хоць была ты дзіцём сама.

Перад самай хвілінаю сьмерці
Ён, казалі, мяне ўспамінаў,
Калі я валачыўся па сьвеце—
Ня пушчала да хаты вайна.

Пасьля бацькі памерла Гануля,
А за ёю абодвы браты,
Што зьнізала варожая куля,
Засталіся адны—я і ты.

Нас таксама злы лёс рэзнуў гостра,
Нашы сьцежкі—далёкі маяк,
Нашы шляхі забытала ростань,
Я яе не забуду ніяк.

Менск. 1925 г.

Я КАЛІСЬ ТА...

Я калісь та, як пасьвіў каровы,
Хадзіў часта ў суніцы, грыбы...
Як тады шалясьцела дуброва
І як нізка схілялісь дубы!

Я з бярэзіны стройнай і тонкай
Абцінаў самы доўгі дубец,
А з алешыны драў я палонкай
Слой кары, каб зрабіць кадаўбец.

І выходзіла гладка і чыста.
Нагінаўся пад кожны я куст,
Падзяцінаму радасьцю чысты,
Падбіраў баравік я і хруст.

І нанізваў я іх на ражэнчык,
А суніцы я клаў ў кадаўбец;
Калі стражнік лясны мне пярэчыў,
Я паказваў яму на дубец.

Праўда, часта губіў я каровы,
Сам ня раз я блудзіў ў гушчары,
Я пушчаў тады сьвіст па дуброве—
Разьбягаліся ўсе ведзьмары.

Памятаю цяпер тую пору—
Не вярнуць яе толькі назад,
Не вярнуць таго спрыту, задзёру,
Што ня страшыла розга-лаза.

Бацька часам, бывала, ўзлуща
І намерыцца нават набіць,
Каб зласкавіць яму яго сэрца,
Я вазьму пакажу на грыбы.

А цяпер я вандрую па бруку,
Захлынаюся часта ў віне,
Ем грыбы, што сялянскія рукі
Назьбіралі ў кашэль для мяне.

Гэта мне не пад густ, не пад нораў...
Каб дзіцяцтва яшчэ раз спаткаць,
Каб загладзіць на жыцці разоры,—
Я ня стаў-бы на лёс наракаць.

1925 г.

Ё Й...

Ты—ўсё тая, ўсё тая сялянка,
Табе горад—вялікі астрог.
Тваё сэрца зіе вяснянкай,
Ногі топчуць ня брук, а мурог.

І таму пакахаў не на жарты,
А праўдзіва цябе я—жыцьцём.
Можа тым я цябе і няварты,
Што зьнябыўся сваім пачуцьцём?

Нешта мне нашаптала аб нечым—
Аб далёкім, нязнаным яшчэ.
Я з табою спаткаўся на вечы,
Дзе жыцьцё свае колеры тчэ.

Спадзяваўся і я сваёй долі,
Ды ня тое спаткаў, аб чым дбаў,—
Заплялася ў вянок мой з куколяў
Неадвязная думка-журба.

І цяпер ўжо яе і ня вырваць,
Ды нашто вырываць з каранём,—
Яна зьзяе далёкім мне выраем,
Яна зьзяе далёкім агнём.

Вось загэтым так ласкава шчыра
Я з табой разьвітаўся тады,
Калі ты выбіралася ў вырай,
Я-ж застаўся таптаць гарады.

ЦІХА СЯГОНЬНЯ Ё САДЗЕ...

Ціха сягоньня ё садзе,
Не ўзварухнуцца лісты...
Сам я нікому ня здрадзіў,
Здрадзіла мне толькі ты.

Што-ж шкадаваць мне аб гэтым—
Ё сэрцы яшчэ ёсьць агонь,
Песьні яшчэ не дапеты,
Їх прапяю я другой.

Ціха сягоньня ё садзе,
Не ўзварухнуцца лісты...
Сам я нікому ня здрадзіў,
Здрадзіла мне толькі ты.

Менск. 1925 г.

РАССЫПАЕ МЕРНА...

Рассыпае мерна залатыя лісьці
Клён высокі, стройны, што стаіць вось тут,
А былі яны мне сьведкамі калісьці,
Калі песьціў думку я сваю ў цьвяту.

А цяпер вось разам з гэтаю красою
Адквітае, жоўкне мая пекната,
І застылі мары буйнаю расою,
Месьціцца у сэрцы бяспуцьця слата.

Але час вось гэты—толькі пераходны,
Ён міне, праройдзе ў час другой красы;
Загарацца ў сэрцы новыя паходні
І пральюцца песьні новай галасы.

Менск. 1925 г.

У. ДУБОЎКУ і А. ВОЛЬНАМУ

*Як многа крыўды, як мала слоў...
(Дубоўка—Апошняя песьня)*

Вы не сьпявайце апошняй песьні,
Калі і першых яшчэ ня шмат,
Вы ня губеце шляхоў прадвесьні,
Затым, што ў сэрцы пяе зіма.

Як трэба будзе, сам абарвецца
На ліры вашай акорд-напеў,
А покуль б'ецца у грудзях сэрца
Ня трэба думаць, што ён струпеў.

Яго ня зможа зіма і восень,
Яго ня можна заліць смугой.
О, я ня веру! Мо' й вам здалося,
Што песьню вашу глынуў агонь.

Менск. 8/IX 1925 г.

Я УСПОМНІЇ...

Я успомніў сягоньнешнім вечерам
Пра даўно прамінуўшыя дні,
Як да шчасьця сьпяшаўся на вечы я
Праміж лесу, палеткаў і ніў.

Заступалі дарогу калосьсі мне,
Я таптаў іх і шлях церабіў,
Сэрца білася ў грудзях, галосячы,
Нашто іх я, нашто іх губіў.

Але я не зважаў на злачыннасьці
І ішоў, і ішоў напралом,
Бо жыцьцё мне давала павіннасьці:
Разьвязаць над краінай залом.

Гэту мэту і выканаў можа я,
Можа не,—я ня ведаю сам,
Але бачу, што ўзьнялася гожая
На здрасованых нівах краса.

1925 г.

У ЧИНОУ Р

Мадарва минчанозко чиниоу Р

Сид минчанозко оуед тд

и вва вв каванавз ававав ад д

Примж неку ававававав ававав

Кав авававав ававав ававав

Зававав ававав ававав ававав

Р ававав ававав ававав ававав

С ававав ававав ававав ававав

Н ававав ававав ававав ававав

А ававав ававав ававав ававав

Т ававав ававав ававав ававав

В ававав ававав ававав ававав

Р ававав ававав ававав ававав

Т ававав ававав ававав ававав

М ававав ававав ававав ававав

А ававав ававав ававав ававав

В ававав ававав ававав ававав

В ававав ававав ававав ававав

КНІЖНІЦА „МАЛАДНЯК“.

ЦБ Усебеларускага Аб'яднання поэтаў і пісьменьнікаў „Маладняк“ выдае літаратурна-мастацкія зборнікі (вершы, апавяданьні, крытыка) разьмерам ад аднаго да двух друкаваных аркушоў.

Зборнікі прадаюцца ўва ўсіх лепшых кнігарнях і кіосках Беларусі, а таксама на галоўных станцыях чыгунак, якія праходзяць цераз БССР.

З друку вышлі:

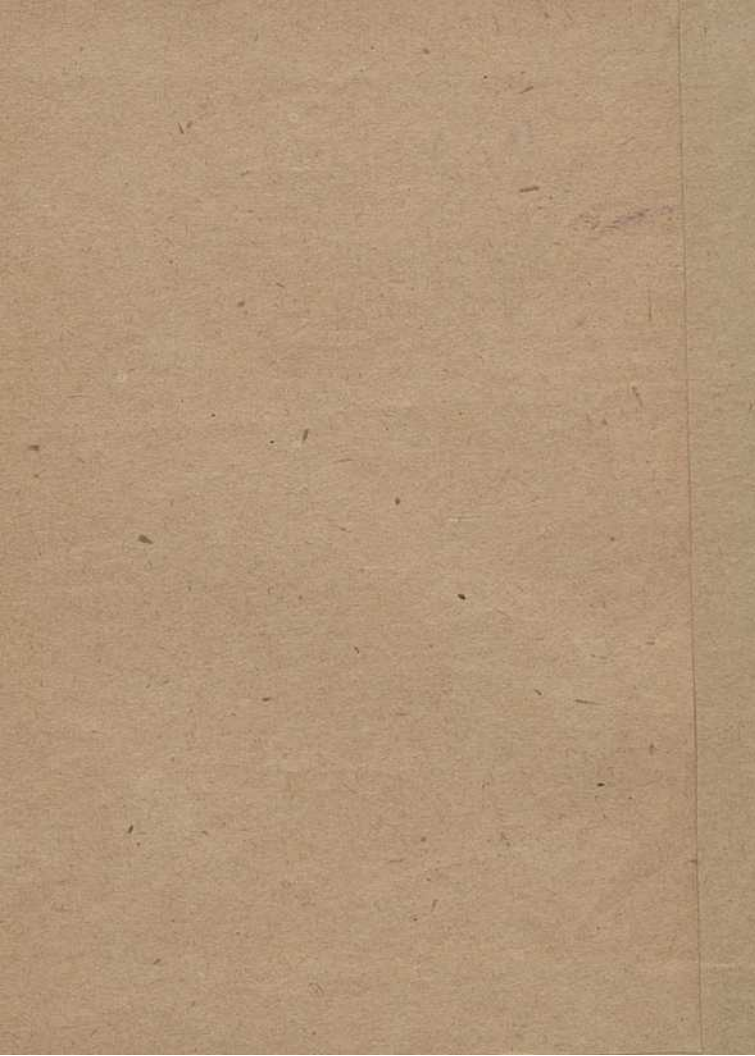
1. **Міхась Чарот**—Выбраныя вершы.
 2. **Ул. Дубоўка**—Там дзе кіпарысы (поэма).
 3. **Кузьма Чорны**—Аповяданьні.
 4. **Адам Бабарэка**—Аповяданьні.
 5. **Язэп Пушча**—Раніца рыкае (вершы).
 - ✓ 6. **Крапіва**—Асьцё (сатыры).
 - ✓ 7. **Маладняк — Янку Купалу** (юбілейны зборнік).
 - 8. **Сымон Хурсік**—Першы паўстанак (апавяданьні).
 9. **М. Зарэцкі**—Пела вясна (апавяданьні).
 - ✓ 10. **А. Якімовіч**—вершы.
 11. **Кузьма Чорны**—Срэбра жыцьця (апавяданьні).
 - ✓ 12. **Паўлюк Трус**—Вершы.
 13. **А. Дудар**—Сонечнымі сьцежкамі (вершы).
-

ЦЕНА 25.

508.

Цана 20 кап.

80000002733970